

И все заповѣди и заповѣди... Най-послѣ гоститѣ си отиватъ и господаритѣ ще лягатъ.

— Иванке, люлей дѣтето!

Иванка отива. Кандилото пакъ мига, люлката скрибучи, господарѣтъ хърка, дѣтето пищи, а Иванка сѣ пѣе:

— Нани, нани!...

Тя заклопва очи, заспива. Но нѣщо ѝ реве, реве на ушитѣ и не ѝ дава мира. Тя се чуди, кой е този неинъ врагъ, който ѝ бърка и не ѝ дава да спи, да живѣе... Тя открива виновника и полусънна се усмихва. Става, доближава се до люлката и тамъ съ яростъ стиска, стиска дѣтето за гушата... То се задушавя и млѣква...

Иванка се хили радостно, трѣшва се на земята и заспива сладѣкъ, дѣлбокъ сѣнь...

* *
*

На сутринята, когато господарката идва да кърми дѣтето си, намѣрва го мъртво. А Иванка сѣ още спи...

В. Чалковъ.

